

14.12.2011

B7-0702/2011 }
B7-0704/2011 }
B7-0707/2011 }
B7-0708/2011 }
B7-0711/2011 }
B7-0713/2011 } RC1

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 122 ust. 5 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy polityczne:

EFD (B7-0702/2011)
ECR (B7-0704/2011)
S&D (B7-0707/2011)
Verts/ALE (B7-0708/2011)
PPE (B7-0711/2011)
ALDE (B7-0713/2011)

w sprawie sytuacji kobiet w Afganistanie i Pakistanie

Elmar Brok, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Mario Mauro, Cristian Dan Preda, Roberta Angelilli, Bernd Posselt, Tunne Kelam, Monica Luisa Macovei, Elena Băsescu, Sari Essayah, Eija-Riitta Korhola, Zuzana Roithová, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, Sergio Paolo Francesco Silvestris, Eduard Kukan, Giovanni La Via, Laima Liucija Andrikiėnė, Lena Kolarska-Bobińska, Filip Kaczmarek

w imieniu grupy politycznej PPE

Véronique De Keyser, Thijs Berman, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Rovana Plumb, Antigoni Papadopoulou, Silvia Costa

w imieniu grupy politycznej S&D

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

Norica Nicolai, Niccolò Rinaldi, Marietje Schaake, Elizabeth Lynne, Alexandra Thein, Robert Rochefort, Kristiina Ojuland, Marielle De Sarnez, Louis Michel, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Edward McMillan-Scott, Ramon Tremosa i Balcells, Sonia Alfano, Frédérique Ries, Izaskun Bilbao Barandica, Johannes Cornelis van Baalen, Anneli Jäätteenmäki, Graham Watson

w imieniu grupy politycznej ALDE

Nicole Kiil-Nielsen, Raül Romeva i Rueda, Jean Lambert, Franziska Katharina Brantner, Keith Taylor, Rui Tavares, Marije Cornelissen, Ulrike Lunacek, Jill Evans, Barbara Lochbihler

w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

Charles Tannock, Geoffrey Van Orden, Marina Yannakoudakis, Ryszard

Antoni Legutko, Julie Girling, Tadeusz Cymański, Andrea Češková

w imieniu grupy politycznej ECR

Fiorello Provera, Jaroslav Paška

w imieniu grupy politycznej EFD

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji kobiet w Afganistanie i Pakistanie

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące praw człowieka i demokracji w Pakistanie, w szczególności rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. oraz rezolucję z dnia 20 maja 2010 r., 12 lipca, 5 października i 15 listopada 2007 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, w szczególności rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie praw kobiet w Afganistanie oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2009 i polityki UE w tej dziedzinie (2010/2202(INI)),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wolności religii i przekonań przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r., w których podkreślono strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie nietolerancji, dyskryminacji i przemocy ze względu na wyznanie lub przekonania, przyjęte w dniu 21 lutego 2011 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 4 czerwca 2010 r., w którym obydwie strony potwierdziły wolę wspólnego rozwiązywania kwestii dotyczących bezpieczeństwa regionalnego i globalnego, promowania poszanowania praw człowieka oraz współpracy na rzecz dalszego wzmocnienia demokratycznego rządu Pakistanu i jego instytucji,
- uwzględniając konkluzje Rady dotyczące Pakistanu i Afganistanu z dnia 18 lipca 2011 r. i 14 listopada 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenia Wysokiej Przedstawiciel UE w sprawie zaproponowanych przepisów dotyczących schronisk dla kobiet w Afganistanie z dnia 5 grudnia 2011 r., 20 lutego 2011 r. i 15 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Międzynarodowej Konferencji w Bonn z dnia 5 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r. i deklarację ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r.,

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych ONZ,
 - uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 (2009) w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych, która podkreśla odpowiedzialność wszystkich państw członkowskich za położenie kresu bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, łącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i innymi rodzajami przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
 - uwzględniając dokument przedstawiający stanowisko Sieci Kobiet Afgańskich z dnia 6 października 2011 r. w ramach przygotowań do konferencji w Bonn,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacje kobiet w Afganistanie i Pakistanie są odmienne i niezależne od siebie, zarówno przemoc fizyczna, jak i moralna wobec kobiet pozostaje jednym z głównych przypadków naruszania praw człowieka odnotowywanych w Afganistanie i Pakistanie, w szczególności w niektórych regionach;
- B. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta nadal oblewa się kwasem oraz że padają one ofiarą domowej przemocy, handlu ludźmi, wymuszonych małżeństw, w tym zawierania małżeństw przez dzieci, oraz handlu w ramach rozwiązywania sporów; mając na uwadze, że policja, sądy i inni urzędnicy wymiaru sprawiedliwości rzadko nadają bieg skargom kobiet na maltretowanie, w tym pobicia, gwałty i inne formy przemocy na tle seksualnym, a kobiety uciekające przed tymi ciężkimi doświadczeniami zamykane są w więzieniach;
- C. mając na uwadze, że w większości przypadków sprawcy przemocy wobec kobiet pozostają bezkarni;
- D. mając na uwadze, że stosowanie niektórych przepisów, zwłaszcza prawa rodzinnego, prowadzi do naruszania praw człowieka kobiet;
- E. mając na uwadze, że w sierpniu 2009 r. rząd Afganistanu uchwalił przepisy w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet, a dnia 5 września 2011 r. afgańska rada ministrów zatwierdziła rozporządzenie w sprawie ośrodków ochrony kobiet;
- F. mając na uwadze, że od 2001 r. poczyniono postępy w zakresie sytuacji kobiet w Afganistanie w wielu dziedzinach, takich jak zdrowie, edukacja i rola kobiet w polityce na szczeblu krajowym i regionalnym oraz w społeczeństwie obywatelskim;
- G. mając na uwadze, że Afganistan jest stroną wielu konwencji międzynarodowych, w szczególności Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, oraz mając na uwadze, że art. 22 konstytucji afgańskiej stanowi, iż mężczyźni i kobiety mają

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
 PE479.403v01-00 }
 PE479.406v01-00 }
 PE479.407v01-00 }
 PE479.410v01-00 }
 PE479.412v01-00 } RC1

równe prawa i obowiązki wobec prawa;

- H. mając jednak na uwadze, że sytuacja kobiet afgańskich budzi niepokój, jako że śmiertelność kobiet w ciąży i podczas porodu oraz śmiertelność noworodków w Afganistanie zalicza się do najwyższych na świecie;
- I. mając na uwadze, że w niektórych regionach Afganistanu kontrolowanych przez formacje powstańcze pod pretekstem prawa szariatu dochodzi do egzekucji przez ukamienowanie, co miało miejsce wobec matki i córki w prowincji Ghazni w dniu 12 listopada 2011 r.;
- J. mając na uwadze praktykę „baad” – sprzedaż kobiety lub dziewczynki w celu zadośćuczynienia za popełnione przestępstwo lub w ramach kary zasądzonej przez lokalną dżirgę – wciąż stosowaną, choć uznaną za przestępstwo na mocy art. 517 afgańskiego kodeksu karnego;
- K. mając na uwadze, że nieuchronne wycofanie sił zachodnich z Afganistanu może zagrozić postępom poczynionym w dziedzinie emancypacji kobiet ze względu na możliwość ponownego przejęcia przez talibów kontroli nad terytoriami, na których kobiety cieszą się nowymi przysługującymi im prawami;
- L. mając na uwadze fakt, że na obszarach, nad którymi kontrolę sprawuje rząd, kobiety mają większy dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej oraz większe możliwości zatrudnienia, a na obszarach pod silnym wpływem grup powstańców kobiety są w dużym stopniu dyskryminowane pod względem dostępu do edukacji, opieki zdrowotnej oraz możliwości ekonomicznych i kulturalnych;
- M. mając na uwadze, że władze pakistańskie wykazują też niepokojącą niezdolność do zapewnienia mniejszościom i kobietom ochrony przed niesprawiedliwością społeczną, w szczególności w niektórych regionach, co podkreślano w wyrokach sądu, takich jak decyzja pakistańskiego sądu najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011 r., na mocy której uniewinniono pięciu z sześciu mężczyzn oskarżonych o zbiorowy gwałt na Mukhtar Mai;
- N. mając na uwadze, że w 2002 r. opinią publiczną zarówno w Pakistanie, jak i za granicą wstrząsnęła sprawa Mukhtar Mai, na której dokonano zbiorowego gwałtu na polecenie rady wioskowej, aby pomścić domniemane złe prowadzenie się jej brata, i która z powodzeniem wniosła oskarżenie przeciwko swoim oprawcom przed sądem niższej instancji;
- O. mając na uwadze, że organizacja pozarządowa Azjatycka Komisja Praw Człowieka (AHRC) podkreśla niepokojący wzrost w Pakistanie, zwłaszcza w prowincji Pendżab, liczby chrześcijanek gwałconych w celu zmuszenia ich do przejścia na islam oraz wielokrotne przypadki porwań, gwałtów i zabójstw dokonywanych na chrześcijańskich dziewczętach;
- P. mając na uwadze, że tragiczny przykład Uzmy Ayub, którą rok temu porwało, więziło i wielokrotnie zgwałciło kilku przedstawicieli sił policyjnych, pokazuje niepokojący brak poszanowania rządów prawa, jako że członkowie rodziny aresztowanych oficerów zabili brata ofiary, gdy Ayub odrzuciła ugodę pozasądową;

- Q. mając na uwadze, że po przewrocie wojskowym w Pakistanie w roku 1977 zawieszono podstawowe prawo do wolności od dyskryminacji ze względu na płeć, zagwarantowane w konstytucji z 1973 r.;
- R. mając na uwadze, że w Pakistanie wprowadzono szereg przepisów, które kodyfikują status kobiety, czyniąc je podległymi w świetle prawa, a w niektórych przypadkach czyniąc ich zeznania wartymi o połowę mniej niż zeznania mężczyzn, w tym rozporządzenia hudud oraz prawo dowodowe, które naruszają status i prawa kobiet;
- S. mając na uwadze, że w Pakistanie istnieje szereg przepisów dyskryminujących kobiety, jak rozporządzenie o muzułmańskim prawie rodzinnym, zachodniopakistańska ustawa o sędziach rodzinnym, ustawa o ograniczeniach małżeństw dzieci, zachodniopakistańska ustawa o zakazie ujawniania posagu oraz ustawa o ograniczeniach w posagu i darach dla panny młodej;
- T. mając na uwadze, że UE ponowiła zobowiązanie do budowania silnego długofalowego partnerstwa z Pakistanem, opartego na obopólnych interesach i wspólnych wartościach, oraz do wspierania demokratycznych instytucji i cywilnego rządu Pakistanu oraz społeczeństwa obywatelskiego;
- U. mając na uwadze, że UE, wyrażając gotowość do dalszej współpracy, liczy na przestrzeganie przez Pakistan swoich międzynarodowych zobowiązań, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa i praw człowieka, w tym praw kobiet;
- V. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej wspieranie demokracji oraz poszanowania praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej stanowiące podstawę jej stosunków z krajami trzecimi; mając na uwadze, że pomoc UE w dziedzinie handlu i rozwoju jest uzależniona od przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją kobiet i dziewcząt oraz nieustannymi doniesieniami o brutalnych naruszeniach praw kobiet w Afganistanie i Pakistanie; podkreśla, że wspólnota międzynarodowa musi pilnie zwrócić baczniejszą uwagę na sytuację kobiet i dziewcząt w tych krajach;
 2. wzywa Komisję Europejską i Radę, a także wspólnotę międzynarodową, do znacznego zwiększenia funduszy przeznaczonych na próby ochrony kobiet przed gwałtem, maltretowaniem i przemocą domową oraz do przedstawienia praktycznych środków wspierania ruchów społeczeństwa obywatelskiego przeciw dyskryminującym przepisom;
 3. kładzie nacisk na zdecydowane uwzględnianie praw kobiet we wszystkich dialogach dotyczących praw człowieka, a w szczególności na kwestię zwalczania i likwidacji wszystkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym wszelkich form szkodliwych tradycyjnych lub zwyczajowych praktyk, wczesnych lub przymusowych małżeństw, przemocy domowej i zabijania kobiet, a także nalega na odstąpienie od powoływania się na jakiegokolwiek zwyczaj, tradycje lub względy religijne w celu odsunięcia od siebie obowiązku wyeliminowania takich form przemocy;

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

Afganistan

4. oddaje hołd afgańskim kobietom, które odgrywają kluczową rolę w rozwoju i wzroście tego narodu; uważa, że poczynione w ostatnich latach postępy w dziedzinie równości mężczyzn i kobiet mają zasadnicze znaczenie dla budowania przyszłości kraju;
5. przyjmuje z zadowoleniem pozytywne przemiany, których przejawem są nominacje kobiet na wysokie rangą stanowiska polityczne lub administracyjne w Afganistanie, np. mianowanie H. Sarabi na stanowisko gubernatora prowincji Bamian; zachęca rząd Afganistanu do kontynuowania wysiłków w celu zwiększenia liczby kobiet sprawujących funkcje publiczne, zwłaszcza w administracji prowincji;
6. przyjmuje z zadowoleniem niedawną decyzję prezydenta Karzaja o ułaskawieniu Gulnaz – ofiary gwałtu uwięzionej za cudzołóstwo; wzywa rząd, aby położył kres praktyce pozbawiania wolności kobiet chcących uniknąć aktów przemocy i aby zwiększył liczbę schronisk dla kobiet i dzieci w kraju, a także apeluje do UE o zagwarantowanie trwałego wsparcia dla takich placówek;
7. zauważa, że od upadku reżimu talibów osiągnięto znaczne postępy w zakresie sytuacji kobiet w Afganistanie; odnotowuje rosnące obawy, że warunki życia i prawa kobiet w Afganistanie mogą się pogorszyć po wycofaniu sił alianckich zapowiadanych na 2014 r.;
8. podkreśla fakt, że w Afganistanie wskaźnik śmiertelności okołoporodowej jest jednym z najwyższych na świecie; z drugiej strony odnotowuje z zadowoleniem pozytywną tendencję, którą wykazało badanie umieralności w Afganistanie przeprowadzone przez afgańskie ministerstwo zdrowia, przy finansowaniu i wsparciu szeregu organizacji międzynarodowych, według którego wskaźnik śmiertelności okołoporodowej spadł do poziomu poniżej 500 zgonów na 100 000 urodzeń żywych; zachęca Komisję Europejską, państwa członkowskie, partnerów międzynarodowych i organizacje pozarządowe, aby wdrażając projekty w Afganistanie, nadal skupiali szczególną uwagę na zdrowiu matek i dzieci;
9. przyjmuje z zadowoleniem ponowne zobowiązanie Afganistanu, zawarte w konkluzjach konferencji Bonn II, do dalszego budowania stabilnego, demokratycznego społeczeństwa opartego na rządach prawa, w którym konstytucja gwarantuje prawa człowieka i podstawowe wolności obywateli, w tym równość mężczyzn i kobiet, a także do przestrzegania wszystkich swoich obowiązków w zakresie praw człowieka; przyjmuje także z zadowoleniem zobowiązanie wspólnoty międzynarodowej do wspierania postępów Afganistanu na tej drodze;
10. wzywa afgański parlament i afgańskie ministerstwo sprawiedliwości do uchylenia wszelkich przepisów skutkujących dyskryminacją wobec kobiet lub zawierających jej elementy, które to przepisy są niezgodne z międzynarodowymi traktatami podpisanymi przez Afganistan;
11. uważa, że zobowiązanie w zakresie praw człowieka – zwłaszcza praw kobiet – oraz ich poszanowanie ma zasadnicze znaczenie dla demokratycznych przemian w Afganistanie;

12. wyraża głębokie zaniepokojenie, że mimo wszystkich poczynionych postępów afgańskie kobiety i dziewczęta nadal padają ofiarą domowej przemocy, handlu ludźmi, wymuszonych małżeństw, w tym zawierania małżeństw przez dzieci, oraz są przedmiotem handlu w ramach rozstrzygania sporów; wzywa władze Afganistanu do zapewnienia, że policja, sądy i inni urzędnicy wymiaru sprawiedliwości nadają bieg skargom kobiet na maltretowanie, w tym pobicia, gwałty i inne formy przemocy na tle seksualnym;
13. jest szczególnie zaniepokojony, że na obszarach kontrolowanych przez talibów lub inne grupy powstańcze kobietom w dalszym ciągu grozi kara kamienowania lub oszpececia w przypadku oskarżenia o naruszenie represyjnych kodeksów społecznych talibów;
14. odnotowuje, że zasada równości kobiet została ujęta w nowej konstytucji Afganistanu; wzywa do przeglądu ustawy o statusie osobistym szyickich kobiet w Afganistanie, która pomimo pewnych zmian jest sprzeczna z zasadami Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji oraz Konwencji o prawach dziecka;
15. ponownie stwierdza, że poparcie Unii Europejskiej i jej państw członkowskich dla odbudowy Afganistanu musi obejmować konkretne środki na rzecz likwidacji dyskryminacji kobiet celem zwiększenia poszanowania praw człowieka i praworządności;
16. wzywa władze Afganistanu do zniesienia nieludzkiej praktyki „baad” i do podjęcia pilnych działań celem pełnego wdrożenia ustawy z 2009 r. przewidującej dla naruszających prawo kary do dziesięciu lat pozbawienia wolności;
17. wzywa rząd Afganistanu, aby zmienił istniejące przepisy i kodeks karny w celu lepszej ochrony praw kobiet i uniknięcia dyskryminujących warunków; podkreśla, że rozmowy pokojowe nie mogą w żadnym wypadku doprowadzić do utraty praw nabytych przez kobiety w ostatnich latach;
18. nalega na wykorzystanie z dobrym skutkiem zasadniczego wkładu kobiet w rozwiązywanie konfliktów w gospodarstwach domowych i we wspólnotach oraz na znaczne zwiększenie liczby miejsc dla kobiet w Wysokiej Radzie Pokoju i prowincjonalnych radach pokoju;

Pakistan

19. wyraża głębokie zaniepokojenie postępowaniem w sprawach sądowych przeciwko Asii Bibi, Mukhtar Mai i Uzmie Ayub, które może w dalszym stopniu nadwyrężyć zaufanie do pakistańskiego systemu sprawiedliwości i ośmielić tych, którzy dążą do łamania praw kobiet i innych zagrożonych grup;
20. wzywa rząd Pakistanu do wprowadzenia mechanizmów umożliwiających administracji lokalnej i regionalnej monitorowanie nieformalnych rad wioskowych i plemiennych oraz interwencję w przypadkach, gdy działania tych rad wykraczają poza ich kompetencje;
21. wzywa rząd Pakistanu do przywrócenia praw podstawowych zapisanych w konstytucji z 1973 r., w tym prawa do wolności od dyskryminacji na tle płci;

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

22. wzywa rząd do przeglądu przepisów w zakresie praw kobiet, które wprowadzono po przewrocie wojskowym, w szczególności rozporządzeń hudud i prawa dowodowego, które naruszają status i prawa kobiet, czyniąc je podległymi w świetle prawa;
23. przyjmuje z zadowoleniem niedawne przyjęcie przez Zgromadzenie Narodowe przepisów przekształcających Krajową Komisję ds. Statusu Kobiet w niezależny organ, którego celem jest upodmiotowienie kobiet i eliminacja wszelkich form dyskryminacji, oraz popiera starania celem przyjęcia przepisów ustanawiających Krajową Komisję Praw Człowieka;
24. przyjmuje z zadowoleniem niedawne zatwierdzenie przez Senat i Zgromadzenie Narodowe dwóch ustaw kluczowych dla ochrony kobiet, tj. ustawy o kontroli stosowania kwasu i zapobiegającej przestępstwom z użyciem kwasu z 2010 r. i ustawie (zmieniającej prawo karne) o zapobieganiu praktykom wymierzonym w kobiety z 2008 r., oraz opowiada się za ustanowieniem komisji implementacyjnej nadzorującej szybkie wykonanie tych ustaw;
25. uważa jednak za godne ubolewania, że Senat pozwolił na wygaśnięcie ustawy o przemocy domowej, mimo jej przyjęcia przez Zgromadzenie Narodowe w 2009 r.; uważa, że ponowne szybkie wprowadzenie tej ustawy, w celu walki z domową przemocą, jest niezbędne i zgodne z duchem niedawno przyjętych przepisów na rzecz kobiet;
26. wzywa rząd do przeglądu szeregu innych dyskryminujących kobiety przepisów, jak rozporządzenie o muzułmańskim prawie rodzinnym, zachodniopakietańska ustawa o sędziach rodzinnym, ustawa o ograniczeniach małżeństw dzieci, zachodniopakietańska ustawa o zakazie ujawniania posagu, ustawa o ograniczeniach w posagu i darach dla panny młodej, rozporządzenia hudud, ustawa o obywatelstwie z 1951 r. i prawo dowodowe z 1984 r.;
27. ponownie wzywa rząd do przeprowadzenia gruntownego przeglądu praw zakazujących bluźnierstwa i ich aktualnego stosowania, a także m.in. sekcji 295C kodeksu karnego, która przewiduje obowiązkową karę śmierci dla wszystkich osób uznanych za winne bluźnierstwa, a w międzyczasie – do wprowadzenia dotychczas zaproponowanych zmian;
28. wzywa rząd do ścigania osób zachęcających do przemocy, zwłaszcza nawołujących – niekiedy oferując nagrodę – do uśmiercenia osób i grup, z którymi są w sporze, a także apeluje o przyjęcie dalszych środków celem ułatwienia debaty nad tą kwestią;
29. wzywa władze Pakistanu do podjęcia zdecydowanych działań w celu wyeliminowania zabójstw „honorowych”; stwierdza, że pakistański system sądowiczy musi karać osoby uznane za winne takich czynów;
30. wzywa Komisję i Radę, aby zaproponowały i wdrożyły programy edukacyjne w celu poprawy alfabetyzacji i kształcenia kobiet w Pakistanie;
31. wzywa właściwe instytucje UE, aby włączyły zagadnienie tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu politycznego z Pakistanem, ponieważ kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla długofalowej walki z ekstremizmem religijnym;
32. wzywa właściwe instytucje UE, by nakłaniały rząd Pakistanu do stania na straży klauzuli

RC\887179PL.doc

PE479.401v01-00 }
PE479.403v01-00 }
PE479.406v01-00 }
PE479.407v01-00 }
PE479.410v01-00 }
PE479.412v01-00 } RC1

demokracji i praw człowieka zapisanej w umowie o współpracy między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; ponownie zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Afganistanu i Pakistanu.